

הורד השבת

ה'וד התורה

יו"ל ע"י ארגון
"הוד התורה"
ר' יוחנן בן זכאי 54 אלעד
טל' 0503-547630

671

התשע"ג

וישלה

כתובת המערכת

חתם סופר 6/1
מודיעין עילית

פקס 057-7961563
torani100@gmail.com

ניתן לקבל העלון באימייל

הדלקת נרות 16:05

מוצאי שבת 17:14

מוצ"ש ר"ת 17:47

הזמנים לפי אופק אלעד

יש עסקה יותר מוצלחת מזו? שמרו על קדושת העלון

לא קידמה את הבורא ולא שיפרה אצלו שום דבר חלילה, ואפילו לא בפרט הכי קטן.

במאמר מוסגר...

מה שכתוב שעל ידי בריאת העולם הבורא נקרא חנון ורחום וכו' - אלו לא 'מעלות בבורא' שנוספו לו לאחר בריאת העולם, אלא זה בסך הכל מבאר 'שלנו' ניתנה אפשרות לקרוא לה' רחום וחנון, אך הבורא יתברך הוא מעל כל התארים הללו ואלוהי דאמת הם שייכים בצורת הנהגותיו ולא בו חלילה, שהרי בו עצמו אין רצונות ושינויי מצבים של דין ורחמים - והדברים מאוד דקים ועמוקים והנייר צר וקצר ואכמ"ל.

ומי שיש לו קושיות על הדברים יעיין באורך וברוחב בספר הקדוש שומר אמונים הקדמון למהר"י אירגס ויכוח ראשון אות ס"ה - ע"ב ובוויכוח שני אות ט' - כ"ז, ואין ספק שמי שילמד את הנושא כהוגן ויטיל עוגן בכל פרט שבו, אזי חסד ה' ילווהו להגיע אל ההבנה המושלמת בעניין.

נ.ב. ברור שמי שלא למד את הסוגיה כהוגן והתעמק בפרטים מתוך דיוק ודקדוק רב - אזי אין לו רשות להרהר ולערער ולהביע דעה בנושא - מחמת קוצר השגתו וחוסר נתונו בדברים דקים אלו, פן ישגה חלילה בהשקפתו ויכפור באמונה אפילו כחוט השערה, ויגיע למצב שנקרא 'כי יפול הנופל ממנו'.

אם כן מה יעשה האדם שיש לו קושיות וחוסר בהירות בנושא? הפיתרון הפשוט הוא ללמוד את הנושא 'בשלמות' מתוך ספרי חז"ל הקדושים, ומי שזה גדול עליו או שאין לו גישה לדברים, אין ספק שחובתו להשאיר את קושיותיו 'בממתניה' עד לאחר אריכות ימיו ושנותיו, ושם בעולם 'האמת' כבר תתבהר לו התמונה ויסור ממנו הערפל הכבד כמאמר המשפט המפורסם 'למעלה אין קושיות'. וכאן המקום לפרסם פרט מאוד חשוב בעניין:

חלילה לנסות להשיג 'יתקציר' של הסבר לעניין מכל מיני מלומדים בעיניהם וסוחרי קבלה למיניהם, [ואין כוונתנו חלילה למקובלים אמיתיים שנהרסים שלא לגלות את רזי התורה למי שלא ראוי לכך - מתוך ידיעה שמדובר בדבר חמור ביותר שהזוהר הקדוש מסווה אותו לשז"ל (שו"א הקדמה שיהיה הצעה רביעית)].

ולצערנו רבו הפרצות בנושא הזה עד שהיום הגענו לעומק השפל שתורת הח"ן נסחרת בראש חוצות ומופצת בסיטונאות לכל הפושט ידו לעברה תוך כדי לימוד בתערובת מכל מיני מרצים ופורקי עול שהמציאות מעידה שהם רחוקים מאוד משבועת המהר"ח"ן בסור מרע ועשה טוב ובקש שלום, והם אינם יודעים שמשום כך הם ותלמידיהם 'בחרם ונידוי' בשמים - אפילו אם הם חובשי כיפות ומקיימי מצוות (למקורות איתנים - עיין באריכות פתח השמים עמוד פ"ו), כמו כן הם לא יודעים שלימודם לא רצוי והוא גורם לסלק את השפע מעם ישראל ולהביא עניות לעולם (אור הערב לרמ"ק חלק ג' פרק ד') והם מרבים צרות וסכנות עליהם ועל משפחתם (שער הכוונות דרוש י"ב לפסח פ"ו ע"ב), לא נעים לגלות גם שבורא עולם שונא אותם והם נחשבים לעובדי עבודה זרה ולאחר מותם הם לא ידבקו בשכינה (אידרא זוטא רצ"ד ע"ב), כמו כן אותם חכמים בעיניהם אינם יודעים שתורתם מסולפת ורוח אלוקים לא מלווה אותם להגיע אל האמת והם לא זוכים להבין את מה שלא כתוב על פי מה שכתוב, ותורתם אינה אמיתית והיא מבולבלת ומנותבת על ידי מלאכי חבלה ושאר חיזונים כדי שלא יזכו להגיע למקום שאין מקומם שם (רעיא מהמינא

נשא כפי"ג ע"א), למרות שלמראית העין הם מצוטטים יפה ומציגים התמצאות מדומה בנבכי הסוד.

קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך כי במקלי עברתי את הידן הזה ועתה הייתי לשני מחנות: הציילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו פן יבוא ויחפני אם על בנים (וי"א - י"ב). בפרשת השבוע התורה שוטחת בפנינו את הכנותיו של יעקב אבינו לקראת המפגש עם עשוי אחיו - מפגש שהיה מסוכן עד מאוד הן מבחינה גשמית והן מבחינה רוחנית, ובשתי המישורים הללו יעקב הכין את הקרקע ומיצה את כל ההכנות האפשריות עד כמה שהשיגה ידו - בבחינת 'השתדלות' למיגור ומיגור הנוק.

כמובן שיעקב לא הסתפק רק 'בהגנות גשמיות' - הוא הפעיל באופן מושלם גם את מערך ההגנות הרוחני שמבוסס בעצם על 'תפילה', אלא שמי שמעיין בפסוקי הפרשה רואה שיעקב אבינו פתח את תפילתו במילים 'לכאורה' מאוד משובנות ותמוהות ולא קשורות, מילים 'שלא כהנהגה' עלולות להזיק לו ולמנוע ממנו את ההצלחה בעתיד, ולמרות זאת יעקב אבינו אמר אותם מתוך ידיעה ברורה שהזו הפתיחה הטובה ביותר לתפילה ולבקשת ישועה. מה כוונת המשורר?

כולנו יודעים שאדם שזקוק לטובה אישית מאיש שררה או בעל הנהגה בכירה, אזי הוא מתאמץ מאוד להראות 'שהטובה מגיעה לו' והוא משכנע את בעל השררה שלא ישיב את פניו ריקם. כל אדם שמוחו פעיל ושכלו יעיל מבין שאסור באתו זמן לשדר מסר של חולשה וכל שכן שלא לרמוז שמדובר בטובה שהיא על בסיס 'מתנת חנים', שבעצם היא כלל לא מגיעה לו. שהרי אם האדם מודה שהוא חפץ בטובה שלא מגיעה לו, מה פתאום שהצד השני יענה לבקשתו?

אך למרות ההבנה הברורה הזו, התורה מגלה לנו שכאשר יעקב פנה אל הבורא וביקש את עזרתו - הוא נהג ההפך, ואמר לה' כך בתפילתו:

קטנתי מכל החסדים ומכל האמת אשר עשית את עבדך... ריבונו של עולם, מאז ומעולם השפעת עלי חסדים נפלאים והרעפת עלי מתנות חנים עד אין קץ, למרות שזה לא הגיע לי. אבי שבשמים אני רוצה ממך עוד מתנת חנים אחת, **הציילני נא מיד אחי מיד עשו כי ירא אנכי אתו.**

וכאן הבן עומד ותמה ושתי שאלות מבצבצות ועולות וממריאות במוחו, שאלות אדירות שאין ספק שהן דורשת מענה נאה והסבר יאה:

(א) יעקב הצדיק! אם רצונך לשכנע את הבורא שיטיב עימך - מדוע לא תספר לו על מסירות הנפש שלך למענו כל הזמן, על עמל התורה העצום שעמלת 14 שנה בבית המדרש של שם ועבר ללא שינה, על שמירת המצוות בדקדוק גמור ודביקות מלאה במידת האמת - למרות נתוני השטח העקומים והפגומים שהיו לך אצל חמיק לבן הנבל וכו', למה אתה לא מנסה לשכנע את ה' שהעזרה שאתה מבקש בעצם 'מגיעה לך' על פי דין? מדוע אתה מכריז בפה מלא שלא מגיע לך כלום? (ב) אם אתה בטוח שלא מגיע לך ש' יעזור לך, למה בכלל אתה פונה אליו? מדוע אתה מצפה ש' יחלק לך 'מתנות חנים'?

התשובה על שאלות אלו מאוד רחבה והיא אוגרת בתוכה נקודה דקה ועדינה רמה ונשגבה כאחת. אך למרות דקות הדברים ומורכבותם ננסה להעלות אותם לבמה ולהצהיר עליהם ביד רמה וזרוע נטויה שהרי הם משורשי הדת ומיסודי התורה וחובתו של כל יהודי לדעת אותם, וכדי למצות את המסתור העניין בצורה נכונה ולהגיע למצב של 'יעיכול ללא בלבול' - נחלק את הדברים לחמישה יסודות בעזרת ה':

(א) אחד מיסודי האמונה שאין עליו ערעור ופקפוק, זו הידיעה שעבודת ה' שהאדם עושה במשך כל ימי חייו - אינה מטיבה עם הבורא ובעצם הוא לא זקוק לנו כלל, וכל מטרת המצוות נועדה אך ורק להיטיב עימנו - ולא עם הבורא חלילה.

במילים יותר ברורות: בורא עולם שלם ומושלם לפני שנברא העולם 'בדיוק' כמו שהוא שלם ומושלם לאחר שהעולם נברא, ובריאת העולם

מוקדש לע"נ שלום נעים בן ר' משה ורובינה ת.נ.צ.ב.ה.

האושר שבנישואין

'תוכחה' - מקצוע לכל דבר!

ידוע הדבר ומפורסם העניין שאף אחד אינו מושלם ולכולם יש מקום לשיפור בנקודות מסוימות, אלא שקשה לאדם לראות את שגיאותיו, ולפעמים גם כאשר הוא כבר מגלה בקרבו תכונה שאינה מתקנת, הוא פותח מיד במסע סגנוני וכף זכות, ומסתיר את חסרונותיו. כך הוא טבע על עולם זה אף מעגון בחז"ל בהרבה מקומות, [אין אדם רואה נעמי עצמו (נעמי ב' ה')... אדם לא רואה חובה לעצמו (שבת קי ט' ע"א)... אדם לא שם עצמו רשע (יבמות כ"ה ב')...]

אך תכל הברוא לאדם מתנה טובה שנקראת "בן זוג", ובאמצעות המתנה הזו יכול האדם לשפר את תכונותיו ולתקן את מידותיו. מפני שמה שהוא לא רואה - בן הזוג דואג להראות לו, וכאן בעצם מתחילה הבעיה. משום שלהוכיח את הזולת - זו אומנות שלימה שצריך לדייק ולדקדק בכל כלליה, ומי שלא יודע להוכיח נכון עלול לעשות שגיאות חמורות, ולהכפיל את הנזק שבעתים. את בן הזוג הוא לא ישנה, ואת שלום ביתו הוא נגזל להפסיד חלילה. אם כן מה עושים?

דבר ראשון - ברור שצריך ללמוד היטב את הלכות תוכחה (ועיקרי הדינים נמצאים בשי"ע או"ח תרי"ח ב, וברמב"ם דעות ו' ו' ט', ובנושאי כלים ט'), אך גם אדם שלמד כחוג את הלכות תוכחה - חובתו לדעת שבלוים בית יש הלכות נוספות מחמת שלום בית, וכיון שכך - הוכחת בן הזוג זו הופכת "לאומנות" רגישה ומאוד מורכבת. ומה יעשה אדם שלא בקי בתחום? כיצד יידע איך להוכיח את בן זוגו?

אין ספק שזו סוגייה מאוד מורכבת ולא ניתן לתמצת אותה במילה אחת, אך דבר אחד ברור:

מי שער לנשוא הזה ופועל על פי הכלל הקדוש של "סוף מעשה במחשבה תחילה", ובמקום הספק הוא מתייעץ עם רב ומברר מולו כיצד עליו לנהוג - והוא לא פועל איך שבה לו, אדם כזה ניצל תמיד מתקלה, ובעזרת ה' במשך הזמן הוא גם יתפסף בתחום ויזכה בעזרת ה' לפתח "חוש תורני" ולהבין מעצמו כיצד לנהוג בפעמים הבאות, ובשפה התורנית קוראים לזה "לעשות שימוש אצל רבי".

אך למרות שאמרנו שאי אפשר לסכם בנושא זה את כל התורה על רגל אחד, מכל מקום יש נקודות וטיפים שכן אפשר לתת, וכדלהלן:

* על הוכחת בן הזוג לא נאמר "כל המרבה הרי זה משובח", ומשום כך גם אם הצדק עמך - תשתדל להוכיח כמה שפחות, ובפרט כאשר מדובר בדברים גשמיים.

* אם האדם היה יודע כמה "תוכחות נסתרות וביקורות סמויות" הוא מרעף על בן זוגו בצורה שוטפת - מבלי לשים לב לכך, הוא היה חושב פעמיים לפני שהוא היה ניגש להוכיח. מפני שיתכן שהוא בא להוכיח את בן זוגו והוא לא יודע שמדובר כבר בתוכחה 99 ש שלו להיום - ובן זוגו כבר גדוש, ולכן הוא חסום מלקבל כעת תוכחה [הנושא הזה שייך גם בחניך הילדים].

* אם בן הזוג טרוד - כעוס - כאוב - מותש וכו', וכל שכן אם בבית יש מתחים או מחלוקת גלויה או סמויה, או שהזמן לחוץ ודחוק כמו לפני נסיעה או ביום שישי בשיא ההכנות לשבת, בכל המצבים הללו אין ראשו של בן הזוג פנוי לשמוע תוכחה ולא לתת אותה כראוי, ואדרבה! התוכחה עלולה לגרום לרוגז או מריבה וצער ולא להוביל לשום מטרה חיובית - ומשום כך יש להקפיד את התוכחה ולשמור אותה לזמן יותר מיושב, ובינתיים להשתמש בכלי העצום שנקרא "שתיקה והבלגה".

* בשולחן שבת ובזמנים מיוחדים ומקודשים של בני הזוג, או בזמן שבו הזוג משקיע למענו באופן מיוחד [קנה דבר משמח... הפתיע עם מאכל יוצא דופן...], אין זה זמן לתוכחה כלל - וחובה לנהוג בזמנים הללו בהנהגה הקדושה של "ימין מקרבת".

* לפני משפחה או אורחים וידידים, לעולם אין להוכיח ולבקר. [ג.ב. זה חוץ מנקודה שצריך להוכיח בצנעה ובארבע עיניים, ואפילו לא לפני הילדים].

* גם כאשר מותר להעיר, צריך הרבה שימת לב: איך לומר את הדברים, מתי להעיר, באילו מילים להשתמש, לבדוק שאף אחד לא ישמע, לוודאות שהתוכחה "בונה" ולא "הורסת", ושהמוכח פתוח כעת לקבל.

* חובה לשדר "רגש מלא" בזמן התוכחה ולתת למוכח להבין שהתוכחה לטובתו, וחלילה לשדר לו שתפסנו אותו על חם וגילינו שהוא לא מושלם.

סלמו על קיר:

התוכחה צריכה להיות כפאון נון - ובשקפה מלאה ולא מקורס, צריך לראות לכאורה על השני ונחוחו - עם כפאון התוכחה, חובה לברור את המילים כפאון, להבין "תוכחה" זו אומנות. אחרת זו לא תוכחה - אלא "ביקורת".

[הארקנו מעט בנושא הנ"ל מחמת שתיממים רבים נפלו בו ואיבדו את עולמם כמו ידם, כאשר הם בטוחים שהם עובדי ה' עצומים ומקרבים את הגאולה - בזמן שהם בדיקת הדרך רח"ל, יידע הציבור ויזהר!]

(א) למרות שהמצוות נועדו להטיב עם האדם כדי ליצור לו אפשרות לקבל שכר בעולם הבא, אין זה סותר שהאדם אמור להיטיב על המצוות בצורה אחרת.

אל לו להסתכל על המצוות כמו 'ביזנס רוחני' ולנהוג בשיטה של 'תן וקח' - כביכול למלאות את רצון הבורא ומצוותו רק כדי לקבל את התמורה שהבורא הבטיח, אלא על האדם לשמוח בעצם האזנות שפנלה בחלקו לעשות לפני ה' נחת רוח ולהתבטל לרצון ה' כמו עבד המתבטל לאדונו, מתוך התעלמות מוחלטת מהשכר המגיע לו.

משום כך אנו אומרים בתפילה בכל יום ברוך אלוקינו שבראנו 'לכבודי', לעשות רצונו מתוך התבטלות מושלמת - והתעלמות משינוי השכר. כמו כן אנו מודים לה' בתפילה בברכת 'מודים' 3 פעמים ביום על כל הנסים הנפלאות והטובות שהוא עושה עימנו ואנו מציינים שם בפה מלא שיש מלאכים שממתינים לה הרהר זמן - ויש מלאכים שזוכים לה רק נציין רק שגם על עצם האפשרות להודות לה' - גם על זה אנו מודים לו בכל יום, כפי שסידרו לנו חכמינו בנוסח 'מודים דרבנן' שחותם במילים 'על שאנו מודים לך'. כן כן, גם על האפשרות להודות - גם על זה אנו מודים לך ריבונו של עולם, שהיה אפילו הדבר הזה זו מתנה נפלאה שיש מלאכים שממתינים לה הרהר זמן - ויש מלאכים שזוכים לה רק פעם אחת ולאחר מכן מסתיים תפקידם, ואילו אנו יכולים להודות לה' ללא הגבלה.

(ג) על האדם לחיות מתוך הכרה שה' לא חיבי לו כלום - וכל מה שהוא מקבל מהבורא כאן בעולם זו מתנת חנין, ובשולחן חכמנו זה נקרא 'משולחן גבוה וכו' (מנחות ו' ע"א).

(ד) ככל שהאדם מתקרב אל ה' יתובת עבודתו הרוחנית, כך האדם מבין יותר את מוגבלותו ואפסיותו מול שלימות הבורא, והוא מבין בעומק נשמתו את כל מה שראינו עד כאן. אך ככל שהאדם מרוחק יותר מהבורא - כך הוא אוהז יותר מעצמו וממדרגתו, והוא צועד על הגשר המפורסם שנקרא 'אני ואפסי עוד'.

(ה) החיבור המושלם עם ה' מבוסס על 'התבטלות' לבורא. וככל שהאדם מתבטל לה' יותר ואוהז שכלום לא מגיע לו, כך הוא זוכה לקבל יותר שפע. ומה ההסבר לכך? אם האדם עומד לפני ה' 'יודרש' ממנו דבר מסוים בגלל שמוגיע לו בגין מעשיו הטובים, אזי בודקים את זכויותיו ומעלה אם באמת הם מושלמים - ויש מקום למידת הדין לקטר אחריו ולבדוק אם עבודתו ה' שלו יש חסרונות. כמו כן אם יבדוק האדם מה הוא נתן לה' - ומצד שני כמה חסדים ה' הרעף עליו עד היום, יתברר לו שהוא נמצא 'במינוס' מפני שה' כבר פרע לו בעבר מעל ומעבר (ה"ד"ק תהלים קט"ו י"ג) וברור שלא מגיע לו כעת 'מוסד', ומשום כך אין לאדם להתפלל בנוסח של 'מגיע לי'.

מצד שני אם האדם מתבטל לה' ומודה שלא מגיע לו כלום ובעצם הוא מבקש להישען על רחמי ה' הרבים ולקבל מידו הרחבה 'מתנת חנין', אזי מידת הדין לא יכולה להפריע לו. שהרי מה היא תגיד, שלא מגיע לו? האדם כבר הקדים אותה ואמר זאת בעצמו, אלא שלמרות זאת הוא ביקש ישועה דרך צינור שנקרא 'מתנת חנין', שהרי ה' אינו מוגבל. שורה תחתונה - ככל שהאדם טוען יותר חזק 'מגיע לי', כך הסיכויים שלו לקבל - פחותים יותר. אך ככל שהאדם מבטל את עצמו כלפי ה' ומכריז 'לא מגיע לי' אלא אני מבקש מתנת חנין, כך יש לו יותר סיכויים שתפילתו תתקבל.

אם כל הקודות הללו אנו מוצאים ביעקב אבינו, וממילא התמונה מתבהרת ומסתדרת והקשויות שהיו לנו על תפילתו של יעקב כבר מתפוגגות ומתאדות.

עד כאן ניתחנו את המסתתר מאחורי נוסח תפילתו של יעקב ולמדנו ממנה יסודות כבירים ופרטים נפלאים בעבודת ה', ואין ספק שכל יהודי המזוהר אחר השלמות ודרכי האבות הקדושים - מוטל עליו לנהוג בצורה הזו ולאמץ את צורת התפילה של יעקב, מתוך ענוה מופלגת והתבטלות מוחלטת לבורא [ולכל יהודי].

וכבר לימדנו חכמנו ז"ל ששלושת סימניו הקדושים של עם ישראל הם 'בישינים ורמנים וגומלי חסדים' - ואין פלא שהסימן הראשון הוא **בישינים**, שהרי בלי זה - לא ניתן להתברר לה' להתבטל אליו.

ולמרבה הצער העלבון והיגיון היום ההשקפה היא אחרת, והאבל הגדול ביותר הוא על כך שיש המתארים בריבוי החוצפה הנפוץ בדורנו ועושים זאת עטרה לראשם, כפי שהיה בכנס הישראלי HLS 'כנס הבינלאומי לביטחון המולדת' (בתאריך 13/11/12) שהשתתפו בו למעלה מ-2000 איש מ-25 מדינות בעולם, ואחד הנכבדים שם נעל את האירוע עם המשפט המרעיש הבא:

"אני עומד כאן כאב הגאה בילדיו וגאה בעמי, אנו עם יצירתי עם חוכמה, תעוזה וחוצפה ישראלית, שהם השילוב המנצח להובלה וחדשנות".

אז חכם בעינינו אוהז 'שחכמה + תעוזה וחוצפה' הם שילוב מנצח כלשונו, אלא שהתורה חולקת עליו והיא רואה בזה עלבון ותעודת עניות, ואוי לנו שיש בדורנו החושבים אחרת ואף מתארים בכך.

סיפור נוסף קרה עם משפחה שעברה דירה ובגין כך בנם נאלץ לעבור בית ספר, ולאחר תקופה קצרה שהילד עשה בבית הספר החדש מנהל בית הספר ניגש אליו ואמר לו כך:

ידידי היקר! מזה שהגעתי ללמוד בבית ספרנו שמת ליב שנפסף שקטה ועדינה. אך אני חפץ שתצליח ומשום כך אני רוצה לתת לך 'צידה לדרך' שתקדם אותך הרבה בחיים, ורצוני לגלות לך את 'המתכון מנצח' להצלחה המסחררת, שהוא בעצם מורכב משלושה יסודות. חופה, וחוצפה, ועוד פעם חוצפה. אלו שלושת היסודות לשרוד ולהצליח, ומי שמתעלם מהם עלול לפספס את ההצלחה כמו ידיו.

לצערו זו ההשקפה שרצה היום ברוב וזו השיטה והגישה שמככבת בבתי הספר של אותם הרחוקים מהתורה ומצוותיה, ועל כך עיננו בוכייה וגדול כאבנו ודוה ליבנו, אך למרות הנתונים הקודרים אנו שואבים מהמצויאות הזו מעט עידוד. מדוע?

מפני שלפני קרוב 2000 שנה גילו לנו חכמי המשנה במילים הכי ברורות ואמרו לנו שבאחרית הימים לפני שיבוא המשיח החוצפה תתרבה ותהפוך לשיטת חיים (סוטה ט' ט"ו), וכיוון שתקיים בנו הסימן הזה אנו יודעים שהמשיח כבר פתח וכל רגע הוא עלול להתגלות [מחמת שבר הגיע זמנו ולא בגלל 'איחשנה'], והידיעה הזו נוסכת בנו כוחות להתגבר על היצר ולהבין שעוצמתו ולחציו עומדים בכל רגע להיפסק - והמלחמה הארוכה שלנו מולו עומדת לקראת סיום.

ובדיקו כמו שרבי עקיבא חיך כאשר יצא השועל מבית קודש הקודשים למרות הנתון הנורא הזה שהרי זה סימן לסיים הגלות - ומבואר בגמרא שחכמים הודו לו על כך ואמרו 'וינחמננו' (מכות כ"ד ע"ג), משך כך גם אנו שואבים עידוד וכוחות מחוצפת הרחוב ואנו מבינים שהמשחק עומד להסתיים ובכל רגע המשיח אמור להפתיע אותנו ולגאול את ביון התורה וחסר כבוד שמים וצער וגלות השכינה. האם זה לא מעודד?

יהודי יקר! גם אם עד היום זרמת עם הציור ולא ניסית להתמודד מולו מחמת שחשבת שהמלחמה מולו חזקה ממך, ואפילו אם נהגת כך רק בפרט אחד נהגת את הרצועה רק בנושא אחד, כדאי לך כעת לאזור כוחות ולהילחם על שלמותך הרוחנית ולהפעיל כנגד היצר את כל הכוח ולומר לו 'לא' על פיתוייו וניסיונות ההכשלה שהיו מפעיל כנגדך.

זכור! המשיח כבר פתח והמלחמה מול היצר אמורה להסתיים בכל רגע, ואם ברגע הגאולה תיתכן בצד של הקדושה ותקבל פלומבה של ירא אלוקים - הרי שהרווחת נצח נצחים וזכית במדרגה הנפלאה של 'יש קונה עולמו בשעה אחת' (ע"ה י"ז ע"א).

האם המאמץ לא שווה? וכי יש עסקה יותר מוצלחת מזה? נעך ע"י הר' אברהם א"ו ה"ו

מזל טוב ורוב ברכות

לאי החסד ומקיר תורה וראון

ר' משה חיים הי"ו ונ"ב

אראל נישאי הבת

ה"ר שינא הכנין ע"ר ומיוסר על ארץ התורה והיראה
ויכח לראות דורות ישרים מאורכים
אהובים למה לא נחמדים למה לא.

מאחזים: עמותת 'הוד התורה', ומערכת 'הוד השבת'.